

— Ι' ι σένα ε' έστειλε διὰ νὰ μασκαρεύσας;
 — 'Ο Μεσσηνέζης ήτοι μάζετο νὰ ἀνέβῃ ἐπὶ μιᾶς καρέγλας ἀφοῦ προηγούμενως εἰς σκοτεινόν τινα τόπουν εἶχε κάμει πρόσθιες τοῦ λόγου του.
 "Ητοι μάζετο ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ : Αἴματοκυλίσχατε τὴν πρωτεύουσαν . . . " Ότε ὁ Κουμουνδοῦρος :
 — Κύριοι, λέγει, μοὶ ὥρκισθητε πίστιν.
 — Βέβαια, ἀπαντῶσι καὶ οἱ δύο.
 — Δοιπόν εἶμεθα ἀντιπολίτευσις καὶ εἶμαι ὁ ἀρχηγός εσας.
 — Σοι, Κύριε δυνατὸν ἡκούσθη ἀπὸ πολλῶν στομάτων.
 'Ενῷ ὁ Μεσσηνέζης καὶ ὁ Ζαΐμης ἀλληλωθούμενοι :
 — Μᾶς τὴν κατάφερε, ἔλεγαν.
 — "Ε! λέσ νὰ μὴ μᾶς δώσῃ κ' ἐμᾶς κάνενα ὑπουργεῖο ;
 'Ο κ. Κουμουνδοῦρος δοτις τὰ κατάλαβε :
 — Τώρα ίσαν ἔλθωμεν εἰς τὴν Ἐξουσία, θὰ ἔλθωμεν ὅλοι μαζύ. 'Ο κ. Ζαΐμης, ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὁ κ. Οίκονόμου, ὁ κ. Μεσσηνέζης, ὁ κ. Γρίβας καὶ ἄγω. Είσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τοιαύτην ἐπαρκῆ κυβέρνησιν;
 — Δόξα χοι οἱ θεός ! δτι τὸ κατάλαβες ἐπὶ τέλους !
 Δύτιο θὰ πῇ ἐπαρκής κυβέρνησις.
 — "Ολοι μέσα ! ἔδοις ὁ Οίκονόμου !
 — "Ολοι μέσα ! ἀνεβόις ὁ Καράπαυλος !
 — "Ολοι μέσα ! ἀντήχεις ὁ Δεληγιάννης.
 — Κολοκύθια ! φωνάζει αἰφνιδίως ὁ Σωτήρης ὁ Πετιμέζας. Κάνεις σας δὲν θὰ πάγη μέσα, μέσα θὰ πάω ἔγω καὶ σεῖς θὰ εἰσθε ἀπ' ἔξω νὰ μὲ κάμνετε σιργιάνι.
 Τὸ εἶπε μετὰ τόσου παραπόνου, ὡστε νὰ εὐθυμιά σὸν μετεβλήθῃ εἰς μελαγχολίαν καὶ ὅλοι διελύθησαν σιωπηλοὶ καὶ ἀπηλπισμένοι.

*

Μὲ τέτοια μοῆτρα θὰ παρουσιασθεῖν τὴν Δευτέραν εἰς τὴν Βουλήν.

Κρε-Κρε.

ΠΩΣ ΜΟΥ ΠΟΝΕΣΕ ΤΟ ΔΟΝΤΙ.

— Παιζούμε ἔνα παιγνιδάκι ; — «Τί ;»
 — Θὰ μὲ κυττάζης καὶ θὰ σὲ κυττάζω.
 Κι' ὅποιος τὰ γέλοια πρῶτος δὲν κρατεῖ
 θὲ νὰ μπατούζεται. — «Καλά» μὰ έδάζω
 Στοίχημα, δ, τι θὲς, πῶς θὰ τὴν πάθης.»
 — "Ελα καλὲ, εὺ τώρα θὰ μὲ μαθης; . . .

Έκεινη γιὰ τὸ τίποτε γελοῦσε,
 Καὶ τώρα νὰ βαστάξῃ θὰ μποροῦσε ;

*

Εἰς τὰ ματάκια της τὰ καστανὰ
 Τὰ μάτια σοβαρώτατος καρφόνω,
 Μὰ δὲν περνάει μιὰ στιγμὴ καὶ νά !
 Ξωρίς αἰτία κάν ' τὰ γέλοια λιόνω.
 Σηκόνει τότε τὸ μικρὸ χεράκι
 Κ' ἐνῷ γελῶ μοῦ δίγει ἔνα μπατσάκι.

Δὲ ἀπὸ χέρι κοριτσιοῦ ! . . . τωόντι,
 Μὰ ἀπ' αὐτὸ μοῦ ' πόνεσε τὸ θόντι . . .

• Αράχνη.

ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ.

Βίγαν ἀποφασίσει μιὰ φορά κ' ἔναν καιρὸ τὰ πολλά
 νὰ ἔκλεξουν Βασιλέα. "Οποιος θὰ πετοῦσε ὑψηλότερον
 νος θὰ ἔξελέγετο Βασιλεύς.

Ἐστριφογύριζαν ὅλα τὰ πτηνά, ποιον νὰ δώσῃ
 τέραν δύναμιν εἰς τὰ φτερά του.

Ο μικρὸ κολοιδὲς ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀετοῦ
 χωρὶς νὰ τὸ νοῶσῃ οὔτε διετός, οὔτε κάνειν ἄλλο.

Ἐμπρός ! φωνάζουν ὅλα μαζύ καὶ πετοῦν. "Οταν ἔρθασαν
 εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς πτήσεως, ὅλα βοῆ ἀνεκήρυξαν τὸν ἀετὸν βασιλέα, διότι αὐτὸς εἶχε φθάσει εἰς
 ἀνώτερον ύψος.

"Αλλ' ὁ κολοιδὲς δστις δὲν εἶχεν εἰς τὴν ἀεροδρομίαν αὐτὴν διέβολου κουρασθῆ :

— Σταθῆτε, ἔφωναξε.

Καὶ πετᾶ ἀπὸ τὴν ράχην τοῦ ἀετοῦ μίαν δρυγιάν υψηλότερα.

— Εγὼ, λέγει, εἶμαι ὁ βασιλεύς.

Τὰ πτηνὰ ὅλα ἔγέλασαν.

— "Διέντε ἀπ' ἔδω, τοῦ λένε farseur (Καραγκιόζ !)

Καὶ ἀνακηρύττουν ἐκ δευτέρου βασιλέα τὸν ἀετό.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κολοιοῦ τὸ παιζεῖς ὁ μικρὸς Ζαΐμης, τὸν δοποῖν ἀφίνεις ὁ γεροκουμουνδοῦρος νὰ κάθηται εἰς τὴν ράχη του ἐπάνω καὶ νὰ φαίνεται ὑψηλότερος, καλῶς γνωρίζουν ὅτι άμα ἔλθη ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναγορεύσεως, μιὰ τρικλοποδιά ἀρκεῖ νὰ πέσῃ κάτω ὁ Ζαΐμης, ἐνῷ διὰ πετσωματικῆς βοῆς βασιλιὰ τοῦ κόμματος θ' ἀναγορεύσουν:

— Τὸν γύπα βασιλέα ! Τὸν γύπα ! Τὸν Κουμουνδοῦρον !

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ.

[Άναχωρῶν εἰς Ἀθηνῶν].

'Σ αὐτὸ τὸ καμαράκι μας, ποῦ λές πῶς σκλαβωμένα

'Επίτηδες μᾶς ἔριζε μιὰ μοίρα φιλική,

Πόσα τραγούδια γράψαμε μὲ μιὰ καρδιά, μιὰ πένα,

'Σ τὸ τραπεζάκι μας ἔκει;

Θυμᾶσαι ; ένα σεντιφρό δρατο τοῦ ἐνός μας

Γλυκὸ τραγούδι ἐτύχαινε τοῦ ἄλλου νὰ γενῇ.

Θεός μας ἡ ἀγάπη μας, κ' ἡ γῆ δ οὐρανός μας,

Καὶ προσευχαῖς οἱ στίχοι μας σὲ πίστι μιὰ κοινή.

'Εζήλευα τὰ 'ντροπαλὰ τοῦ τραγουδιοῦ σου κάλλη,

Καὶ 'ς τὸ φίλι τοῦ χωρισμοῦ τοῖς δίνω μιὰ εύχη :

Μ' δση χαρὰ τὰ διάβαζα, νὰ τὰ διαβάσουν κι' ἄλλοι,

Καὶ νὰ δακρύσῃ ἐπάνω των — γνωρίζεις ποιὰ ψυχή . . .

Μὰ μὲ στεφάνια δάφνινα προτοῦ νὰ σὲ στολίσω,

Σκύψε καὶ ἄλλη μου εύχη ν' ἀκούσης μυστικά :

Χρήματα, φίλε, χρήματα ! δταν βαστᾶ τὸ ἵσο

Πουγγι γεμάτο, τραγουδεῖ ή Μοῦσα ποιε γλυκά.

25 Απριλίου 1879.

Κώστας.